

Povestea toamnei

Caprar Florin

Imbrăcată-n voaluri calde arămii,
Intinsă pe un pat enorm de frunze,
Te văd mereu în orele târzii
Și-ți simt dorința vie-a unei muze.

Si n-are nimeni dreptul să m-acuze
Că văd în jocul frunzelor ceresc,
Supuși dansând în aer doar s-amuze
Un chip suav angelic dar regesc.

Doar, doar s-ar îndura să mai rămână
Și Iarna grea și aspră s-o înfrunte,
S-o-ntarzie din drum măcar o lună,
Să mai amâne gerul vremii crunte.

Dar zarurile lumii-s aruncate,
Căci rostul lor așa a fost să fie,
Prințesa Iarnă în mantii fermecate
Incet se-apropie de-a noastră glie.

Sunt coapte-acum gutuile în ram,
Ne luăm adio, deci, frumoasă doamnă
Și de-oi veni la fel ca-n fiecare an
Promit că ne vom revedea... la toamnă.

Căprar Florin